

בש"פ 2320/22 - נרמיןטובג'י נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2320/22

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העוררת: נרמיןטובג'י

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ש' אטרש) במ"ת 36628-02-22 מיום 16.3.2022

תאריך הישיבה: י"א בניסן התשפ"ב (12.4.2022)

בשם העוררת: עו"ד חליל ביאדי

בשם המשיבה: עו"ד יוסף קנפו

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ש' אטרש) במ"ת 36628-02-22 מיום 16.3.2022, בה הורה על מעצר העוררת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה.

1. ביום 16.2.2022 הוגש נגד העוררת כתב אישום המייחס לה עבירות נשיאה והובלה של נשק והסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע. לפי המפורט בכתב האישום, העוררת קשרה ביחד עם שלושה אחרים קשר לקבל לרשותם כלי נשק ותחמושת. לשם הוצאת הקשר לפועל, ביום 25.1.2022 נסעו הארבעה מירושלים לכיוון צפון הארץ ב-3 כלי רכב, בהם רכב המצוי בבעלותה ורכב נוסף שהושכר על ידה. הארבעה אף הצטיידו בטלפונים ניידים מבצעיים ובזמן הנסיעה

עמוד 1

תקשרו ביניהם באמצעותם. בסמוך לשעות הצהריים הגיעו הארבעה לאזור קיבוץ אשדות יעקב, שם קיבלו לרשותם שק המכיל 53 כלי נשק ותחמושת, ובין היתר תת מקלע צ'כי 9 מ"מ עם חמש מחסניות תואמות; ארבעה רובים מסוג M16 וארבע מחסניות תואמות; 10 רובים מסוג קלצ'ניקוב ו-10 מחסניות תואמות; 38 אקדחים בקוטר 9 מ"מ מסוגים שונים ו-38 מחסניות תואמות; 1,000 כדורים בקוטר 9 מ"מ ו-498 כדורים בקוטר 7.62 מ"מ. השק הונח בתא המטען של רכבה של העוררת בו היא נהגה, והארבעה נסעו חזרה לכיוון ירושלים עד שנעצרו בכביש 90 על ידי משטרת ישראל.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר העוררת עד תום ההליכים נגדה. בדיון שהתקיים ביום 1.3.2022 הודיעה העוררת על הסכמתה לקיומן של ראיות לכאורה אך טענה כי לא ידעה על תכולת השק שהונח ברכבה. לשיטתה, הן חקירתה והן הראיות בתיק מלמדות שהיא כלל לא ידעה על כך שהועמס ברכבה נשק עד אשר נעצרה על ידי המשטרה.

3. בהחלטתו מיום 16.3.2022 קבע בית המשפט המחוזי כי אין בטענת העוררת כדי לפגוע בעוצמת הראיות לכאורה, בהינתן העובדה שהיא הייתה חלק אינטגרלי מתכנית הקשר. כמו כן, בשים לב לכמות העצומה של כלי הנשק והתחמושת, אין להלום את טענתה כי לא ידעה על תכולת השק. לפיכך, נקבע כי קיימת תשתית ראיתית מבוססת להוכחת אשמתה של העוררת בעבירות המיוחסות לה ברמה הנדרשת לשלב זה. באשר לעילת מעצר, בית המשפט עמד על כך שנקודת המוצא בעבירות נשק היא מעצר עד תום ההליכים, להוציא נסיבות חריגות. צוין כי חרף נקודות הזכות העומדות לטובת העוררת ובהן עברה הנקי ונסיבותיה האישיות, לרבות מצבה הרפואי המורכב, בית המשפט לא שוכנע כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מן הכלל. המסוכנות הנשקפת מהעוררת היא רבה ולא ניתן לאיננה באמצעות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני. על כן, הורה בית המשפט על מעצרה עד תום ההליכים המשפטיים נגדה.

4. בערר שהגישה לבית משפט זה טענה העוררת לשחרורה לחלופת מעצר, ולחלופין להפנייתה לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר בעניינה. נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לה בכתב האישום. העוררת מסרה בחקירתה כי בהמשך להצעתו של אחד מהמעורבים הנוספים, נסעה על מנת לאסוף דבר מה מהצפון בתמורה לסך של 5,000 ש"ח, אותם אכן קיבלה בסופו של דבר. חלקה הלכאורי בביצוע העבירה מבחינה עובדתית אינו אלא בהובלת כלי הנשק ברכבה מבלי לבצע כל תכנון מוקדם עם מי מהמעורבים ומבלי שהיה לה כל קשר לנשק מלבד הימצאותו ברכב. משכך ספק אם ניתן להרשיעה בעבירה המיוחסת לה. לשיטתה, מתקיימות בעניינה נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מן הכלל, ובהן היעדר עבר פלילי, העובדה שלא הייתה שותפה לתכנון המוקדם והעובדה שחלקה הלכאורי הסתכם בנהיגה ברכב בלבד.

5. בדיון שנערך לפני חזרה העוררת על האמור והדגישה שמצבה הכלכלי הקשה הוא שעמד לנגד עיניה כאשר הסכימה לבצע את הנסיעה האמורה. העוררת גם הציגה מסמכים רפואיים המעידים בין היתר על בעיה רפואית בעינה, והלינה על כך שיוחסה לה מסוכנות גבוהה. מנגד, המשיבה הדגישה את הסכנה הטמונה בעבירות המיוחסות לעוררת; את המסוכנות הברורה העולה מהעוררת אשר פעלה כחלק מתכנית עבריינית; ואת העובדה שמצבה הבריאותי לא מנע ממנה להשתתף בתכנית זו.

6. לא מצאתי לקבל את הערר. בעת בחינת בקשה להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הגולמי המונח לפניו מבסס תשתית ראיתית לכאורית להרשעה. בית

המשפט לא נדרש בשלב זה לעמוד על משקל הראיות או לקבוע ממצאים בנוגע למהימנותם של עדים, ודי בכך ששוכנע כי קיים פוטנציאל ראיתי להרשעת הנאשם במיוחס לו. זאת בכפוף לכך שלא נתגלו פרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על חולשה ממשית בתשתית הראייתית הלכאורית (בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, פסקה 13 (1.5.2018); בש"פ 6103/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (21.9.2020)). במקרה הנדון, לא מצאתי כי נפלה טעות בידי בית המשפט המחוזי בקבעו כי קיימת תשתית ראייתית מבוססת ברמה הנדרשת בשלב זה להוכחת אשמתה של העוררת בעבירות המיוחסות לה. גם עיון בחומר הראיות עליו הצביע בא-כוח העוררת לפני אינו משנה עמדה זו. מעבר לכך, האכסניה המתאימה לבירור טענות העוררת באשר לידיעתה או אי-ידיעתה על כלי הנשק שאוחסנו ברכב בו נהגה, או באשר למניע העומד מאחורי מעשיה, הינה בתיק העיקרי בבית המשפט המחוזי. זאת ועוד, בשים לב לחומרת המעשים המיוחסים לעוררת, המקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, כמו גם להיקף העצום של כלי הנשק והתחמושת שנתפסו, סבורני כי נשקפת מהעוררת מסוכנות גבוהה, יהיה חלקה בביצוע העבירות אשר יהיה, ולא מצאתי כי בנסיבות עליהן היא מצביעה יש כדי לשנות מהאמור. אין צורך לומר כי חזקה על שב"ס לספק טיפול רפואי נאות לעוררת.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בניסן התשפ"ב (12.4.2022).

ש ו פ ט